

Šárka Hrádková

DRAMATURGICKÝ A INSCENAČNÍ PROFIL ČINOHRY JČD V LETECH 2006-2013

Nejsem jako školitel či posuzovatel diplomových, bakalářských či disertačních prací velkým přítelem stále narůstající převahy - oproti tématům historickým či teoretickým - témat výhradně z oblasti současného divadla (současní herci, režiséři, dramatici a především anketami, festivaly, kritiky i obecně, pokud možno sdílejícím na webu náš obdiv, momentálně hýčkané scény). Nutně takováto témata, obvykle zpracovaná bez žádoucího kritického odstupu a vědomí širších historických souvislostí, automaticky svádějí k povrchní interpretaci látky, co do hloubky pohledu, metodologie a hlavně slovníku, jímž bývá takový žhavě současný portrét zkompileován, nutně ovlivněného publicismy, frázemi, momentálními preferencemi a mediálními zkratkami (ať už „plusovými“ nebo „minusovými“).

Jsem rád, že diplomová práce Šárky Hrádkové se většinou těchto nástrah dokázala vyhnout – snad proto, že mohla zpracovat etapu vlastně už definitivně uzavřenou (protagonisté této etapy, šéfrežisér činohry a všezastřešující šéf vícesouborového divadla, svorně odešli). Tudíž i etapu samostatně hodnotitelnou. DP je de facto – ač to v názvu přímo nemá – pečlivě, minuciózně vypracovaným portrétem osobnosti, jež mý na výrazné profilaci jihočeské činohry v posledním desetiletí lvbí podíl, totiž režiséra, dramatika a koncepčně uvažujícího šéfa činohry Martina Glasera (a patřičný prostor věnuje autorka i Glaserově neodmyslitelné spolupráci s koncepční dramaturgyní – a spoluautorkou jeho původních dramatických textů – Olgou Šubrtovou). Snažil jsem se v průběhu práce na DP přimět autorku k tomu, aby pokud možno „kronikářsky“ neprobírala všech 17 činoherních Glaserových inscenací v JČD, ale aby pokud možno mezi nimi hierarchizovala, vybrala to podstatné, a na tom ukázala pro autorovu poetiku příznačné, signifikantní rysy a postupy (včetně výrazného společensko-etického zacílení, které je od Glaserova divadelního konceptu myslím neodmyslitelné, a snad nejvýrazněji se projevilo v jeho rozlučkové autorské inscenaci – *Blackoutu*, 2014).). Autorka pracovala vzácně samostatně, i když ne úplně všechno se jistě ve výsledné podobě DP zdařilo. Zůstala v ní možná i některá výše zmíněná residua, kromě zbytků jistého „kronikářství“ občas i povrchní publicismy („Růžena Bibiany Šimonové odzbrojuje svou srdečností“), formulační topornosti („Po výkonu Věry Hlaváčkové však stejně jako situace v dramatu patří i jeviště Václavovi – “ ???, s. 62), zbytečně převyprávěné notoricky známé děje (*Tři mušketýři*, s. 41), nemilý překlep postihl hned úvodní stranu 4 – ABSTAKT / ABSTACT – ale to nic nemění na celkové úrovni práce, serióznosti, poctivosti a pečlivosti autorčina přístupu, s nímž splnila standardní kritéria kladená na DP a zvládla rozsáhlý materiál – po mém soudu – „velmi dobře“.

Prof.PhDr.Vladimír Just CS